

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Olgy Klímové a soudců Mgr. Jiřího Levého a JUDr. Marty Havlové v právní věci **žalobců: a) J. L.**, nar. [redacted], bytem [redacted], **b) Z. L.**, nar. [redacted], bytem tamtéž, oba zastoupeni Mgr. Marianem Francem, advokátem se sídlem Škroupova 10, 301 00 Plzeň, proti **žalované I. T.**, nar. [redacted], bytem [redacted], zastoupené Mgr. Michalem Paternou, advokátem se sídlem Havlíčkova 1100/20, Plzeň, o zřízení věcného břemene přístupu k nemovitostem, o odvolání žalobců a žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 22.6.2015, č.j. 4 C 166/2012-202,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I. a II. m ě n í tak, že žaloba se v plném rozsahu z a m í t á.

II. Ve výroku III. se rozsudek soudu prvního stupně p o t v r z u j e.

III. Ve výroku IV. se rozsudek soudu prvního stupně m ě n í tak, že a) žalobce a žalovaná nemají navzájem právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.

IV. A) žalobce a žalovaná nemají navzájem právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

V. B) žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 61.868,- Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované.

Odůvodnění

Soud prvního stupně ve výroku I. rozhodl mezitímním rozsudkem tak, že nárok žalobkyně na zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy nákladním automobilem přes pozemky žalované parc. č. ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■ v k.ú. ■■■■■ za účelem vývozu septiku rekreační chaty žalobkyně č. ev. ■■■ na pozemku st. č. ■■■ v k.ú. ■■■■■, je dán. Dále ve výroku II. rozhodl tak, že ve zbytku uplatněného nároku co do zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy osobním automobilem desetkrát měsíčně v letním období a neomezeně práva chůze přes pozemky žalované parc. č. ■■■■■, parc. č. ■■■■■ a parc. č. ■■■■■ v k.ú. ■■■■■ se žaloba zčásti zamítá. Výrokem III. řízení ve vztahu k žalobci, pokud jde o zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy nákladním automobilem jedenkrát ročně za účelem vývozu septiku rekreační chaty č. ev. ■■■ na pozemku st.č. ■■■ v k.ú. ■■■■■ a práva jízdy osobním automobilem 10x měsíčně v letním období a neomezeně práva chůze přes pozemky žalované parc. č. ■■■■■, parc. č. ■■■■■, parc. č. ■■■■■ v k.ú. ■■■■■, zastavil. Konečně o nákladech řízení rozhodl tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení ve výši 43.456,- Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.) a dále ve výroku V. rozhodl tak, že o nákladech řízení mezi žalobkyní a žalovanou bude rozhodnuto v konečném rozsudku. V odůvodnění rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že podanou žalobou se oba žalobci domáhali zřízení věcného břemene – práva nezbytné cesty přes označené pozemky žalované za účelem zajištění přístupu k jejich chatě v SJM, užívané k rekreačním účelům, a to jednak zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy osobním automobilem 10x měsíčně v letním období a neomezeně práva chůze a jednak jízdy nákladním automobilem za účelem vývozu septiku jejich rekreační chaty s tím, že jinou možnost přístupu k jejich nemovitosti nemají, když jiný možný přístup, takzvanou severní cestou přes pozemky obhospodařované Lesy ČR, s.p., není dostatečný. Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení vzal a) žalobce ve vztahu ke své osobě žalobu na zřízení věcného břemene v plném rozsahu zpět z důvodu, že v rámci vypořádání společného jmění manželů uzavřeli žalobci před soudem smír, který byl usnesením soudu schválen, a na základě něhož se výlučnou vlastníci rekreační chaty stala nadále pouze b) žalobkyně, rozhodl soud prvního stupně na základě zpětvzetí žaloby a) žalobcem tak, že řízení ve vztahu k němu podle § 96 o.s.ř. zastavil a zároveň podle § 146 odst. 2 o.s.ř., s ohledem na procesní zavinění se zastavením řízení, uložil žalobci zaplatit žalované náklady řízení spočívající v odměně za právní zastoupení žalované dle vyhlášky č. 177/96 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve výši 43.456,- Kč. Dále v odůvodnění rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že ve věci samé rozhodoval ve vztahu k b) žalobkyni a uplatněný nárok na zřízení věcného břemene práva nezbytné cesty po právní stránce posuzoval podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., a to podle ustanovení § 1029 až § 1036. Na základě provedeného dokazování, zejména místního šetření a výslechů právních předchůdců žalobců i žalované jako svědků, dospěl soud k závěru, že jsou dány podmínky pro vyhovění žalobě pouze zčásti, a to co se týče vyslovení existence nároku žalobkyně na zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy nákladním automobilem přes pozemky žalované za účelem vývozu septiku, který je u rekreační chaty žalobkyně, neboť chata, která byla vystavena v souladu se stavebním povolením a v souladu s kolaudačním rozhodnutím obsahuje odkanalizování do jímky na vyvážení a jinou cestou nelze vývoz jímky provést. Soud z provedených důkazů dospěl k závěru, že pokud existuje další možná přístupová cesta k chatě přes pozemky Lesů České republiky, s.p., pak s ohledem na charakter těchto lesních pozemků, zejména v závěrečné fázi, kdy se jedná pouze o lesní přibližovací linku, nelze prostřednictvím této tzv. severní cesty zajistit vývoz septiku chaty. Proto je žalobkyně oprávněna z hlediska řádného hospodaření s nemovitostí domáhat se

zajištění přístupu k její nemovitosti za účelem vývozu septiku, neboť žádný ze sousedních pozemků nevlastní. Ve vztahu k této části nároku uplatněného žalobou soud prvního stupně rozhodl mezitímním rozsudkem tak, že nárok žalobkyně na zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy nákladním automobilem přes označené pozemky žalované za účelem vývozu septiku rekreační chaty ve vlastnictví žalobkyně je dán. Ve vztahu k zbývajícím částem žaloby, kdy se žalobkyně domáhala zřízení věcného břemene i ve formě práva neomezené chůze a jízdy osobním automobilem přes tyto pozemky žalované, soud prvního stupně dospěl k závěru, že v této části nárok dán není, neboť tzv. severní cesta přes pozemek Lesů ČR, s.p., kdy za účelem vjezdu do lesa osobním automobilem byla žalobkyni ze strany Lesů ČR, s.p. udělena výjimka, zpřístupňuje žalobkyni nemovitost dostatečnou formou. Touto tzv. severní cestou vedoucí přes pozemek Lesů ČR, s.p. lze dojet až zhruba 50 m od hranice pozemku, kde rekreační chata leží. Přestože dále je třeba jít pěšky, soud neshledal podmínky pro zřízení práva nezbytné cesty jízdy osobním automobilem a chůze přes pozemky žalované, a to vzhledem k povaze nemovitosti, kdy se jedná o rekreační chatu užívanou převážně v letních měsících, a s přihlédnutím k jejímu vybavení, kdy tam není zavedena elektřina ani plyn, ale pouze vlastní voda a toaleta se septikem, a kdy je zřejmé, že se jedná pouze o objekt k občasnému užívání a kdy je třeba vyjít z toho, že pohodlí oprávněného při užívání není hlavním kritériem při existenci přibližně více rovnocenných cest. V té souvislosti soud prvního stupně odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR – rozhodnutí z 20.3.2013, sp. zn. 22 Cdo 2711/2011. Proto ve zbývajícím části, kdy neshledal existenci nároku na zřízení věcného břemene ve formě práva cesty osobním automobilem přes pozemky žalované a ani práva chůze přes tyto pozemky, žalobu v této části zamítl. Ve vztahu k vyhovující části žaloby soud prvního stupně v odůvodnění uvedl, že neshledal důvodnými námitky žalované, že věcné břemeno bude znamenat nepřiměřené omezení jejího vlastnického práva. Pokud, jak žalovaná namítala, se v průběhu řízení změnila povaha jednoho z pozemků ze zemědělského na pozemek, který lze zastavět, pak tato skutečnost se dle soudu prvního stupně může odrazit pouze ve výši míry náhrady za zřízení věcného břemene, uvedené v konečném rozhodnutí, stejně jako konkrétní podmínky, za nichž věcné břemeno (práva jízdy nákladním automobilem za účelem vývozu septiku) bude zřízeno, za předpokladu, že mezitímní rozsudek o základu nároku se stane pravomocným. K dalším námitkám žalované soud prvního stupně konstatoval, že sama skutečnost, že na služebním pozemku dosud nevede žádná cesta, rovněž nemůže být důvodem zamítnutí žaloby, když zákon počítá, že taková cesta může být jako umělá zřízena a udržována na náklady oprávněného osoby z věcného břemene. Konečně pak soud uzavřel, že v řízení nebylo zjištěno, že by žalobci v minulosti svoji hrubou nedbalostí či úmyslně způsobili nedostatek přístupu k nemovitosti. Pokud bylo žalovanou odkazováno na původní cestu lesem při okraji louky ve vlastnictví žalované, soud z důkazů provedených v řízení dovodil, že v době, kdy vlastnictví k rekreační chatě nabyli žalobci, byla cesta již zarostlá náletovým dřevem a vlastníkem lesa podle výpovědi bývalých revírníků již nebyla používána.

Proti tomuto rozsudku, a to do zamítavé části, tj. výroku II., podala b) žalobkyně včasné odvolání a do výroku IV. o povinnosti a) žalobce uhradit žalované náklady řízení podal včasné odvolání a) žalobce. Žalovaná napadla odvoláním výrok I. mezitímního rozsudku, tj. vyhovující částečně žalobě co do základu nároku, a dále pro formální vady napadla žalovaná odvoláním i výrok II. o zamítnutí žaloby ve zbývajícím části a výrok III. o zastavení řízení ve vztahu k a) žalobci.

Žalobkyně ad b) v odvolání do výroku II. namítala, že je rozsudek v této části nepřezkoumatelný, neboť v tomto výroku soud uvádí, že žalobu zčásti zamítá, přičemž

neuvádí v jaké části. Z odůvodnění je sice zřejmé, že chtěl žalobu zcela zamítnout v této zbývající části, nicméně formulace užitá ve výroku je nešťastná. K námitkám do věci samé pak b) žalobkyně uvedla, že soud zamítavý výrok primárně opírá o judikát Nejvyššího soudu a vychází z toho, že v případě přístupu k rekreační chatě b) žalobkyně jsou dvě možné přístupové cesty, a to jedna přes pozemky obhospodařované Lesy ČR a druhá přes pozemky žalované a tyto cesty jsou dle soudu srovnatelné. Tento závěr však nevyplývá z provedeného dokazování, kdy z důkazů, zejména místního šetření, zcela jasně vyplynulo, že uvažovaná cesta přes pozemky Lesů ČR vede pouze do vzdálenosti 50 m od chaty a nikoliv až k chatě samotné. Takový rozdíl v přístupu k chatě je i vzhledem k věku žalobkyně fatální, i s ohledem na vybavení chaty, v níž není elektřina a kdy na víkendový pobyt je nutné přivést příslušné zásoby pitné vody. Proto jakýkoliv sebemenší zdravotní problém b) žalobkyni znemožní užívání její chaty. Navíc cesta, tzv. severní cesta, přes pozemky Lesů ČR je svážní linkou pro těžké stroje a při vlhkém a mokřém počasí je pro obyčejné auto nesjízdna na rozdíl od cesty přes pozemky žalované. Dále b) žalobkyně namítala, že i s ohledem na novou právní úpravu v občanském zákoníku, která reflektuje na společenské, kulturní a sociální změny ve společnosti obecně, je nutno vyjít z toho, že tato úprava jasně říká, že tam, kde je možné dojet osobním automobilem, je právo nezbytné cesty dáno právě pro automobil. Ve vzájemném logickém rozporu je pak závěr soudu prvního stupně i potud, že soud předpokládá povolení cesty fekálního vozu přes pozemky žalované, tedy přes pozemky žalované stejně povede cesta a dokonce pro vozidla podstatně těžší, a proto není žádného důvodu, proč by tato cesta neměla být desetkrát měsíčně, a v praxi pravděpodobně méně, využita i pro příjezd osobního vozidla, a to ve formě, která bezproblémově fungovala několik let, kdy se jedná o minimální omezení žalované. Dále b) žalobkyně poukázala na to, že by rozhodování soudu mělo být vedeno zdravým rozumem, nikoliv nějakou složitou těžko pochopitelnou právní teorií odstřižnutou od obyčejného selského rozumu. Uvedla, že v dané věci na jedné straně stojí zájem b) žalobkyně užívat chatu v letním období a na druhé straně stojí dle b) žalobkyně ničím nepodložená zášť a zvěle ze strany žalované ostrov jiného vlastnictví zničit. Rozhodnutí soudu by také mělo reflektovat i na skutečnost, že poměry v rekreaci jsou posunuty od dob počátku chataření v ČR, kdy přístup autem až k samotné chatě je dle žalobkyně jejím právem, které není vyváženo adekvátním právem žalované, respektive není zde takové omezení vlastnického práva žalované, které by zřízení přístupové cesty bránilo. Navíc nová právní úprava soudu dokonce umožňuje zřídit přístupovou cestu bez služebnosti, tj. bez věcného zatížení v katastru nemovitostí. Navrhla zrušení napadeného výroku II. a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ad a) odvoláním napadl výrok IV. o nákladech řízení, který považuje za nelogický a procesně nepochopitelný. Žalobce podal žalobu jako vlastník rekreační chaty ve formě SJM s b) žalobkyní a svoji aktivní legitimaci v průběhu řízení ztratil tím, že s žalobkyní uzavřel dohodu o vypořádání SJM schválenou soudem. Touto dohodou nebyla nijak dotčena práva žalované, která dále vede spor s b) žalobkyní, a tedy v případě rozhodnutí o nákladech řízení zde zůstává osoba, která je bude hradit. Náklady žalované na její právní zastoupení nejsou vázány na počet žalobců. Navíc pak z rozhodnutí soudu je patrné, že v dané fázi byla žaloba alespoň zčásti podána oprávněně. Dle odvolatele měl soud při výkladu ustanovení § 146 odst. 2 o.s.ř. postupovat tak, že a) žalobce nezpůsobil zastavení řízení jako celku, svým vystoupením ze sporu a) žalobce řízení nijak neovlivnil. Reagoval pouze na ztrátu své aktivní legitimace a meritum věci zůstalo stejné. Navrhl změnu napadeného výroku IV. tak, aby bylo určeno, že a) žalobce a žalovaná vůči sobě nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaná v odvolání směřujícím do výroku I. namítala, že soud prvního stupně mimo jiné nezohlednil její námitky uplatňované v řízení, a to že při zřízení práva nezbytné cesty musí být přihlédnuto k principu proporcionality mezi výhodou, kterou požívá nemovitost z nezbytné cesty, a nevýhodou, kterou je postižen vlastník zatíženého pozemku. V případě žalované zřízení práva nezbytné cesty uvedeným mezitímním rozsudkem po pozemcích ve vlastnictví žalované znamená nepřiměřené zatížení žalované a znehodnocení zejména pozemku parc. č. ■■■■■, který, jak bylo v řízení prokázáno, byl subsumován pod změnu č. 1 územního plánu obce Líštiny vydaného 3.9.2014 zastupitelstvem obce Líštiny, kdy ze zemědělského pozemku se stal pozemkem vhodným v budoucnu pro zastavění a dlouhodobým záměrem žalované je na tomto pozemku postavit pro sebe a své děti dům. Dále žalovaná namítala, že tato nová, fakticky třetí, cesta vedoucí k rekreační chatě č. ev. ■■■■, by nepřiměřeně zatížila výkon vlastnického práva žalované k jejím nemovitostem i s ohledem na rozsah plochy potřebné pro zřízení cesty, když v součtu jde minimálně o 1.585 m² plochy z jejich pozemků. Namítala zejména to, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobci mají dostatečné spojení na svoji chatu veřejnou cestou, tzv. severní cestou přes pozemek parc. č. ■■■■■ Lesů ČR, kdy ve většinové části jde o zpevněnou komunikaci, kterou také po dobu několika let žalobci jako přístup ke své chatě využívají a za tím účelem mají udělenou výjimku ze zákazu vjezdu a stání motorových vozidel od Lesů ČR, s.p. Tato výjimka je pak koncipována i ve vztahu k takzvaným přibližovacím linkám a právě jedna z přibližovacích linek vede přímo k rekreační chatě žalobců. Tvzení žalobců o nutnosti vývozu žumpy 1x ročně umístěné na jejich nemovitosti je účelové a rozporné. Pokud z jejich výpovědi totiž vyplynulo, že za období šestnácti let, kdy je chata v jejich vlastnictví, se uskutečnil vývoz žumpy 3x, je pak naprosto neadekvátním, aby výkon vlastnického práva žalované byl zatížen zřízením věcného břemene v podobě nové cesty přes její pozemky v rozsahu nejméně 1.585 m², kdy navíc podle odhadu žalované by faktické náklady na zhotovení nové cesty i s ohledem na nutné značné terénní úpravy zejména pozemku parc. č. ■■■■■ dosahovaly 1.000.000,- Kč. Za absurdní ve vztahu k zřízení práva nezbytné cesty přes pozemky žalované za účelem vývozu žumpy u chaty žalobců žalovaná označila i to, že k chatě vede mimo přístup takzvanou severní cestou ještě i původní cesta po pozemcích označených v KN podle způsobu jejich využití jako ostatní komunikace, a nově zřízená cesta podle požadavku žalobců při severní hranici pozemků žalované č. ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■ by v podstatě kopírovala tuto původní cestu. To, že je tato původní cesta zarostlá a nyní neužívaná, minimálně zčásti zapříčinili sami žalobci, jak vyplynulo ze svědeckého výsledku právního předchůdce žalobců. Proto je dle žalované nesprávný i závěr soudu prvního stupně, že by si žalobci sami nezpůsobili nedostatek přístupu ke své nemovitosti. Konečně pak žalovaná namítala, že při zřízení práva nezbytné cesty přes pozemky žalované nelze pominout ještě další zásadní vady, a to že žalobci kontinuálně nemají zajištěn přístup na pozemek č. ■■■■■, tj. v pořadí první pozemek ve vlastnictví žalované, který má být zatížen, neboť před ním je ještě pozemek parc. č. ■■■■■ a ■■■■■, který není ve vlastnictví žalobců. Další vadou je pak to, že pozemek parc. č. ■■■■■ ve vlastnictví žalované, který má být zatížen jako pozemek v pořadí třetí, je pozemkem formálně i fakticky určeným k plnění funkcí lesa, je tedy lesním pozemkem. A pokud soud prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■■■ ve vlastnictví České republiky (tj. severní cesta) uvádí, že přes tento pozemek nelze realizovat jízdy nákladním automobilem za účelem vývozu žumpy z důvodu, že jde o lesní pozemek, u něhož platí zvláštní podmínky pro užívání z hlediska jeho ochrany, je potom pozoruhodné, že u pozemku parc. č. ■■■■■ ve vlastnictví žalované, který je stejné povahy, jízdu nákladním automobilem povolil. A pokud jde o vývoz septiku, pak žalovaná namítala, že žalobci mají u své chaty žumpu o velikosti asi 1 m³, kdy lze tuto pohodlně vyvézt nákladním automobilem s takzvaným dlouhým sacím zařízením právě severní cestou nebo to lze řešit chemickým WC.

Podle žalované proto nejsou splněny předpoklady a podmínky pro zřízení nezbytné cesty, když zjištěný skutkový stav lze subsumovat pod celou rubriku nepovolení nezbytné cesty - § 1032 písm. a) až c) zákona č. 89/2012 Sb. (nový občanský zákoník). Ve vztahu k výroku pod bodem II. žalovaná v odvolání uvedla, že považuje v této části rozsudek soudu prvního stupně za spravedlivý vzhledem k odůvodnění tohoto výroku týkajícího se zamítnutí přístupu k rekreační chatě žalobců příjezdem osobním automobilem či neomezeně pěšky, avšak napadá jej odvoláním proto, že je formulován zmatečně. Dále žalovaná odvoláním napadla i výrok III. o zastavení řízení ve vztahu k a) žalobci a namítala, že jí nebyla ve smyslu § 96 o.s.ř. dána možnost vyjádřit se k tomu, zda souhlasí se zpětvzetím žaloby ze strany a) žalobce či nikoli. Podle žalované aktivní legitimaci a) žalobce nepozbyl rozhodnutím soudu, když ještě i v době sepisu odvolání je a) žalobce veden v katastru nemovitostí jako vlastník předmětných nemovitostí ve formě SJM. Pokud jde o odvolání do výroku IV. o povinnosti k úhradě nákladů řízení žalované, s ním souhlasí, ale považuje ho za nedostatečně určitý, když je v něm uvedeno pouhé označení „žalobce“, ačkoli v záhlaví rozhodnutí soud pracuje s označením žalobců ad a) a ad b). Navrhla změnu napadeného rozsudku tak, že žaloba bude v plném rozsahu zamítnuta a stanovena povinnost a) žalobci a b) žalobkyni společně a nerozdílně zaplatit žalované náklady řízení před soudy obou stupňů.

Žalovaná podala i písemné vyjádření k odvolání žalobců. V něm uvedla, že žalobci svým šikanózním návrhem chtějí docílit zřízení v pořadí již třetí cesty ke své rekreační chatě, přičemž tato nová cesta k chatě by nepřiměřeně zatížila výkon jejího vlastnického práva k nemovitostem v součtu minimálně 1.585 m². Nesouhlasí proto s účelovým tvrzením žalobců, že by šlo o pouhé zatížení žalované v součtu 800 m². Nesouhlasí ani s tržní cenou uvažovanou žalobci za 1 m² plochy potřebné pro zřízení cesty v předmětném místě, zejména v případě pozemku ■■■■■, u něhož byl změněn charakter z původní nezastavěné zemědělské plochy na plochu zastavitelnou, smíšenou, obytnou, kdy reálně činí cena 1 m² stavebního pozemku ve vzdálenosti cca do 20 km od Plzně minimálně částku 1.000,- Kč. Dále pak ve vyjádření žalovaná odkázala na argumentaci uvedenou v jejím odvolání ve vztahu k neexistenci podmínek pro zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty, neboť přístup k nemovitosti mají žalobci zajištěn takzvanou severní cestou přes pozemek Lesů ČR.

Odvolací soud podle § 212 a § 212a o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek včetně předcházejícího řízení, přihlédl k obsahu odvolání účastníků a dospěl k závěru, že odvolání b) žalobkyně do věci samé není důvodné a dále není důvodné ani odvolání žalované do výroku III. rozsudku o zastavení řízení ve vztahu k a) žalobci. Důvodným pak shledal odvolání žalované do věci samé a dále i odvolání a) žalobce do výroku o nákladech řízení.

V přezkoumávané věci se podanou žalobou původně oba žalobci - a) žalobce J ■■■■■ a b) žalobkyně Z ■■■■■ I ■■■■■ - domáhali vydání rozhodnutí vůči žalované, jímž by soud zřídil věcné břemeno ve formě práva nezbytné cesty, a to jednak práva nezbytné cesty jízdy osobním automobilem a práva chůze přes pozemky žalované parc. č. ■■■■■ a parc. č. ■■■■■ a parc. č. ■■■■■ v k.ú. ■■■■■ za účelem zajištění přístupu k rekreační chatě ve vlastnictví žalobců č. ev. ■■■■■ na pozemku st. č. ■■■■■ v k.ú. ■■■■■, a jednak ve formě práva nezbytné cesty jízdy nákladním automobilem přes tyto pozemky žalované za účelem vývozu septiku uvedené rekreační chaty. Zřízení nezbytné cesty přes pozemky žalované za účelem zajištění přístupu k jejich nemovitosti žalobci požadovali s tvrzením, že ke své nemovitosti nemají zajištěn jiný rozumný přístup, když sice teoreticky existuje přístup k nemovitosti takzvanou severní cestou přes pozemek Lesů ČR, která však nevede bezprostředně až k chatě a není tuto cestu také možné použít k zajištění technického chodu

nemovitosti (vývoz septiku). Žalovaná se zřízením věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty přes její pozemky nesouhlasila, a to zejména z důvodu, že není splněna podmínka pro zřízení nezbytné cesty, kterou je nedostatečné spojení nemovitosti žalobců s veřejnou cestou, a to právě z důvodu zajištění přístupu žalobců k jejich nemovitosti takzvanou severní cestou, která vede přes pozemek obhospodařovaný Lesy ČR, s.p. a kdy žalobci mají k dispozici za tím účelem udělenou výjimku ze zákazu vjezdu a státní motorových vozidel v lesích LČR. Jako další důvod pro nevyhovění žalobě žalovaná uvedla, že zřízení cesty přes pozemky žalované by představovalo nepřiměřené zatížení žalované, neboť by došlo k znehodnocení zejména pozemku č. parc. ■■■■■, když uvedený pozemek, co se týče účelu využití, byl změněn z dříve nezastavěné plochy zemědělské (v katastru nemovitostí formálně veden jako druh pozemku trvalý travní porost) na plochu zastavitelnou, smíšenou, obytnou (stavební parcelu). K požadavku zřízení nezbytné cesty přes pozemky žalované za účelem vývozu žumpy u chaty žalobců pak žalovaná namítala nedůvodnost takového požadavku s ohledem na velikost žumpy pouze do objemu 1,8 m³ a nízkou četnost vývozu (1 x za 5 roků), a že k vývozu žumpy by šlo alternativně využít traktor s přívěsem a příjezdem rovněž takzvanou severní cestou, případně že žumpu lze pohodlně nahradit chemickým WC speciálně určeným do chat a chalup. Soud prvního stupně po provedeném důkazním řízení vyhověl žalobě pouze zčásti, tj. ve vztahu k nároku na zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy nákladním automobilem přes označené pozemky žalované za účelem vývozu septiku předmětné rekreační chaty, kdy v této části shledal nárok žalobkyně důvodným a mezitímním rozsudkem ve výroku I. konstatoval, že nárok žalobkyně v tomto rozsahu je dán. Ve zbytku uplatněného nároku, tj. co do zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy osobním automobilem a chůze přes uvedené pozemky žalované žalobu zamítl (výrok II.), byť ne zcela přiléhavě formuloval znění tohoto výroku II. Zároveň s ohledem na zpětvzetí žaloby ve vztahu k žalobci J■■■■■ L■■■■■ pak rozhodl i o zastavení řízení ve vztahu k jeho osobě podle § 96 o.s.ř. (výrok III.), o nákladech řízení (výroky IV. a V.).

Co se týče výroku III. o zastavení řízení ve vztahu k a) žalobci pro zpětvzetí žaloby, žalovaná odvoláním napadla tento výrok z důvodu, že soud prvního stupně přistoupil k zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby žalobcem (a) žalobcem J■■■■■ L■■■■■), aniž by předtím byl dán souhlas žalované ve smyslu ustanovení § 96 odst. 3 o.s.ř. Jak vyplývá z obsahu spisu – protokol o jednání ze dne 22.6.2015 na č.l. 198 spisu – při tomto jednání právní zástupce žalobců uvedl, že na straně žalobců v rámci vypořádání SJM bylo rozhodnuto o schválení smíru, a to usnesením Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 11.6.2015, č.j. 4 C 370/2014-30, na základě něhož nemovitost, které se týká právo zřízení nezbytné cesty projednávané v uvedeném řízení, nabyla do výlučného vlastnictví b) žalobkyně Z■■■■■ L■■■■■ a z toho důvodu J■■■■■ L■■■■■ (a) žalobce) pozbyl aktivní legitimaci v daném řízení, a proto zástupce žalobce ve vztahu k němu vzal žalobu zpět. Poté následovalo ze strany soudu již jen poučení účastníků ve smyslu ustanovení § 119a o.s.ř. a následně byl vyhlášen rozsudek, jímž soud prvního stupně ve výroku I. a II. rozhodl o žalobě ve vztahu k žalobkyni a ve výroku III. řízení zcela ve vztahu k žalobci zastavil. Lze přisvědčit žalované, že soud prvního stupně, pokud na základě zpětvzetí žaloby a) žalobcem ve vztahu k jeho osobě přistoupil k zastavení řízení, aniž by si předtím vyžádal souhlas žalované ve smyslu ustanovení § 96 odst. 3 o.s.ř., pochybil. Avšak na druhou stranu je nutno konstatovat, že soud rozhodne o neúčinnosti zpětvzetí návrhu pouze za předpokladu, že ostatní účastníci řízení se zpětvzetím z vážných důvodů nesouhlasí. Existenci takového vážného důvodu pro vyslovení nesouhlasu žalované se zpětvzetím žaloby ve vztahu k a) žalobci z obsahu spisu s ohledem na charakter řízení nelze dovodit a ani z odvolání žalované, směřujícího i do výroku III., vážný důvod nesouhlasu nevyplývá. Odvolací soud proto za této situace dospěl k závěru, že uvedené pochybení soudu

prvého stupně, pokud rozhodl o zastavení řízení s ohledem na zpětvzetí žaloby ve vztahu k a) žalobci bez předchozího souhlasu žalované, je sice procesním pochybením, které však nezakládá vadu, která by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Z toho důvodu neshledal odvolání žalované směřující do výroku III. o zastavení řízení ve vztahu k a) žalobci pro zpětvzetí žaloby důvodným a výrok III. rozsudku jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil, když je zcela znatelné s ohledem na označení žalobce v mužském rodě, že jde o zastavení řízení ve vztahu k a) žalobci J. L.

Pokud pak jde o rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé ve vztahu k b) žalobkyni, vyjádřené ve výroku I. v podobě mezitímního rozsudku toho obsahu, že nárok žalobkyně na zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy nákladním automobilem přes označené pozemky žalované za účelem vývozu septiku rekreační chaty ve vlastnictví žalobkyně je dán, a dále vyjádřené ve výroku II., jímž ve zbývající části, tj. co do zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy osobním automobilem a práva chůze, byla žaloba zamítnuta, dospěl odvolací soud k závěru, že nárok žalobkyně na zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty není dán zcela, tedy nejen jako právo nezbytné cesty jízdy osobním automobilem a práva chůze, kdy v této části se závěry soudu prvního stupně souhlasí, ale ani ve formě práva nezbytné cesty jízdy nákladním automobilem přes pozemky žalované za účelem vývozu septiku rekreační chaty.

Soud prvního stupně zjistil skutkový stav dostatečným způsobem, odvolací soud z něho vycházel, a pokud jde o právní posouzení, soud prvního stupně také zcela správně s ohledem na přechodná ustanovení (§ 3028) k zákonu č. 89/2012 Sb. dovodil, že danou věc je nutno posuzovat podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., účinného od 1.1.2014 a správně aplikoval ustanovení § 1029 až § 1032, dopadající na tuto problematiku. Avšak odvolací soud, jak shora uvedeno, na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že podmínky pro zřízení nezbytné cesty přes pozemky žalované za účelem zajištění přístupu k nemovité věci žalobkyně dány nejsou, a to nejen ve formě práva nezbytné cesty jízdy osobním automobilem a práva chůze, ale ani ve formě práva nezbytné cesty jízdy nákladním automobilem za účelem vývozu septiku rekreační chaty.

Podle ustanovení § 1029 odst. 1 a 2 obč. zák. (zákon č. 89/2012 Sb.) vlastník nemovité věci, na níž nelze řádně hospodařit či jinak ji řádně užívat proto, že není dostatečně spojena s veřejnou cestou může žádat, aby mu soused za náhradu povolil nezbytnou cestu přes svůj pozemek. Nezbytnou cestu může soud povolit v rozsahu, který odpovídá rozsahu vlastnicka nemovité věci řádně ji užívat s náklady co nejmenšími, a to i jako služebnost. Zároveň musí být dbáno, aby soused byl zřízením nebo užíváním nezbytné cesty co nejméně obtěžován a jeho pozemek co nejméně zasažen. To musí být zvláště zvaženo, má-li se žadateli povolit zřízení nové cesty.

Podle ustanovení § 1032 odst. 1 téhož zákona soud nepovolí nezbytnou cestu: a) převyší-li škoda na nemovité věci souseda zřejmě výhodu nezbytné cesty, b) způsobil-li si nedostatek přístupu z hrubé nedbalosti či úmyslně ten, kdo o nezbytnou cestu žádá, nebo c) žádá-li se nezbytná cesta jen za účelem pohodlnějšího spojení.

Co se týče základních podmínek pro zřízení nezbytné cesty, ze zákonné úpravy vyplývá, že takovými podmínkami je to, že vlastník nemovité věci není současně vlastníkem přilehlého pozemku a přístup vlastníka k nemovitosti nelze zajistit jinak. Z ustanovení § 1032 odst. 1 písm. c) o. z., vymezujícího důvody, kdy nelze povolit nezbytnou cestu, vyplývá, že

pro pouhé zlepšení spojení nezbytnou cestu zřídit nelze. Pokud pak na druhé straně zákon uvádí, že cestu lze zřídit, není-li nemovitost „dostatečně“ spojena s veřejnou cestou, pak je třeba toto ustanovení vyložit tak, že pokud stávající spojení je sice nepohodlné, vyžadující určité úsilí, nicméně postačující k objektivní potřebě nemovitosti, pak nelze právo cesty zřídit. Nezbytnou cestu lze tedy zřídit pouze tehdy, pokud spojení, které je k dispozici, není objektivně dostačující.

V daném řízení bylo zcela nesporným, že b) žalobkyni svědčí vlastnictví rekreační chaty č. e. ■■■ na pozemku st. č. ■ a přilehlého pozemku ■■■ v k.ú. ■■■. Dále pak zcela nesporným bylo i to, že žalovaná je vlastníkem pozemků č. ■■■, ■■■ a ■■■ v k.ú. ■■■, přes které se žalobkyně podanou žalobou domáhala zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty chůze, jízdy osobním automobilem a i jízdy nákladním automobilem za účelem vývozu septiku rekreační chaty. Rovněž pak v řízení bylo nesporným, že přístup k rekreační chatě je možný takzvanou severní cestou přes pozemky ve vlastnictví ČR, ve správě Lesů ČR, s.p. - pozemek parc. č. ■■■ v k.ú. ■■■, kdy žalobkyně disponuje udělením výjimky ze zákazu vjezdu motorových vozidel na lesní cestu, včetně možnosti použití navazující nezpevněné přibližovací linky procházející lesním porostem a končící cca 50 m nad nemovitostí žalobkyně. Z důkazů provedených soudem prvního stupně (místní šetření a zpráva Lesů ČR, s.p. ze dne 19.6.2014 na čl. 155 spisu) bylo prokázáno, že se jedná o využití lesní odvozní cesty provedené šterkovým zakalením, která poté pokračuje jako nezpevněná přibližovací linka s vegetačním povrchem. Dle žalobkyně uvedený přístup k její nemovitosti touto severní cestou je nedostatečný vzhledem k tomu, že nedosahuje až na hranici pozemku ve vlastnictví žalobkyně, neboť dojezd osobním automobilem bezprostředně k hranici pozemku ve vlastnictví žalobkyně je pro svažitost a členitost terénu vyloučen a dále pak z důvodu, že vývoz septiku nákladním automobilem touto severní cestou nelze realizovat s ohledem na stanovisko Lesů ČR, s.p. a nemožnost dostatečného přiblížení fekálního vozu k jímce.

Zásadním v dané věci tak bylo posouzení toho, zda severní cesta, která, jak z důkazů provedených soudem prvního stupně (místní šetření a zpráva Lesů ČR ze dne 19.6.2014), je cestou, která je více jak z poloviny cestou zpevněnou, užívanou automobily disponující výjimkou ze zákazu vjezdu na lesní pozemky, a zčásti pak cestou, která vede k chatě žalobců, nezpevněnou a končící ve vzdálenosti zhruba do 50 m od hranice pozemku, na němž je umístěna chata žalobkyně, představuje objektivně nedostačující spojení nebo je spojením, které je sice nepohodlné a vyžadující určité úsilí, nicméně postačujícím k objektivní potřebě nemovitosti, a tudíž by v takovém případě nárok na zřízení práva nezbytné cesty tak, jak je žalobkyní požadován, dán nebyl. Odvolací soud při posuzování této základní otázky vycházel ze správně zjištěného skutkového stavu soudem prvního stupně a také ve shodě se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že nárok žalobkyně na zřízení práva nezbytné cesty ve formě práva jízdy osobním automobilem a práva chůze (výrok II.) dán není, a to právě z důvodu, že přístup k chatě je zajištěn severní cestou přes pozemky ve správě Lesů ČR. Tento přístup představuje dostatečné spojení s veřejnou cestou a je postačující k objektivní potřebě nemovitosti, a to s ohledem na charakter a způsob užívání nemovité věci ve vlastnictví žalobkyně. Zásadním je totiž to, že jde o rekreační chatu, uzpůsobenou k zajištění pobytu rekreovaného v přírodě a „přírodním bydlení“, kdy chata nemá zavedenu ani elektřinu a ani plyn. Jde o objekt určený výlučně k rekreaci v podmínkách spíše skautského typu, nikoliv o objekt určený k trvalému bydlení se základním komfortem. Pak spojení lesní cestou k takovému objektu je nutno považovat za objektivně dostačující, tj. jako postačující k objektivní potřebě nemovitosti určené pouze k rekreačním účelům. Námitky b) žalobkyně o

nedostatečnosti tohoto spojení z důvodu, že nelze osobním automobilem dojet touto lesní cestou až k chatě, ale nejbližší do vzdálenosti 50m od chaty, a je proto ztížen přesun žalobkyně i přesun zásob do chaty, nelze shledat důvodnými. Nelze totiž přehlédnout, že na rozdíl od nemovitosti určené k trvalému bydlení má vlastník rekreačního objektu na výběr, zda absoluuje rekreační pobyt, pokud mu to věk a zdravotní stav dovolí. Za situace, kdy v řízení bylo zcela bezpečně prokázáno zajištění přístupu k nemovité věci ve vlastnictví žalobkyně severní cestou přes lesní pozemek, která jak shora uvedeno, s ohledem na charakter rekreační chaty uzpůsobené k jednoduchému přírodnímu bydlení představuje spojení postačující k objektivní potřebě nemovitosti, lze přisvědčit žalované, že požadavek žalobkyně na zřízení nezbytné cesty ve formě práva chůze a jízdy osobním automobilem přes pozemky ve vlastnictví žalované je de facto uplatňován za účelem pohodlnějšího spojení, a tudíž jde ve smyslu ustanovení § 1032 odst. 1 písm. c) o negativní podmínku, kdy soud nezbytnou cestu nepovolí. Konečně pak odvolací soud souhlasí s námitkami žalované i potud, že by zřízením nezbytné cesty přes označené pozemky ve vlastnictví žalované došlo i k neúměrnému zatížení žalované, jak co do rozsahu omezení plochy pozemků, tak co do podstatného snížení hodnoty, zejména pozemku parc. č. ■■■■■, u něhož se v souladu se změnou územního plánu změnila povaha pozemku z původní nezastavěné zemědělské plochy na plochu zastavitelnou, smíšenou, obytnou. Nelze totiž přehlédnout, že pokud by šlo o uvažovanou výměru cesty přes pozemky žalované (žalovanou odhadována v minimálním rozsahu 1.585 m²), pak by cesta zabírala několikanásobně větší výměru, v jaké by došlo k omezení vlastnického práva žalované, než v jaké výměře disponuje žalobkyně nemovitými věcmi (zastavěná plocha parc. č. ■■■, jejíž součástí je rekreační chata, je o výměře 50 m² a zahrada parc. č. ■■■■■ je o výměře 342 m²), jejichž zpřístupnění přes pozemky žalované žalobkyně požaduje. Při úvaze a po zhodnocení všech těchto okolností, zejména však zásadní okolnosti, kterou je postačující spojení nemovitosti žalobkyně takzvanou severní cestou, považuje odvolací soud závěr soudu prvního stupně o neexistenci nároku žalobkyně na zřízení práva nezbytné cesty ve formě jízdy osobním automobilem a chůze přes pozemky žalované za správný a odvolání žalobkyně, která požadovala vyhovění žalobě, i v této části důvodným neshledal.

Na rozdíl od soudu prvního stupně pak odvolací soud neshledal důvodným ani nárok žalobkyně na zřízení práva nezbytné cesty ve formě jízdy nákladním automobilem za účelem vývozu septiku rekreační chaty. Dle názoru odvolacího soudu by výhoda, kterou by žalobkyně zřízením nezbytné cesty za účelem průjezdu nákladního automobilu pro vývoz septiku u uvedené rekreační chaty získala, byla v hrubém nepoměru k zatížení žalované, která by zřízením nezbytné cesty přes její pozemky byla omezena. Jak již shora uvedeno, zřízení nezbytné cesty přes pozemky žalované, zejména pozemek č. ■■■■■ s ohledem na změnu charakteru využití na stavební pozemek, by představovalo podstatné snížení hodnoty tohoto pozemku. Avšak zásadním v dané věci je to, jak již rovněž shora podrobně uvedeno, že nemovitá věc, u níž je zřízena jímka pro odpadní vody, je rekreační chatou užívanou výlučně k rekreačním účelům v letních měsících a jímka je o objemu pouze do cca 1.8 m³ a nízkou četností vývozu (dle údajů žalobců s ohledem na dobu, po kterou nemovitost vlastnili, šlo o frekvenci vývozu 1 x za 4 až 5 let). S ohledem na uvedené je nutno uzavřít, že nepochybně lze likvidaci odpadu v jímce realizovat i jiným způsobem, než pouze na úkor jiného vlastníka (žalované) vývozem nákladním fekálním vozem přes jeho pozemky, a to, jak žalovaná poukazovala a dokládala, ať již použitím traktoru, pro který je severní cesta přístupná, nebo pořízením plnohodnotného chemického WC určeného pro chaty a rekreační chalupy.

Konečně pak dle názoru odvolacího soudu nelze přehlédnout ani to, že nová cesta - nezbytná cesta, tak jak žalobkyně její zřízení přes pozemky žalované podanou žalobou

požadovala - by v podstatě kopírovala komunikaci zakreslenou v katastru nemovitostí (pozemky parc. č. ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■ v k.ú. ■■■■■), v současné době nepoužitelnou z důvodu, že je zarostlá křovím a nálety. I když z provedených důkazů nevyplývá, že by žalobci v současné době nepoužitelnost této původní cesty způsobili, nelze pominout to, že zprovoznění této původní komunikace, které dokonce v minulosti měli žalobci v úmyslu a posléze od toho záměru ustoupili z důvodu nezískání spolupráce s Lesy ČR, s.p. (jak žalobci dokládali listinnými důkazy – čl. 82, 83 a 86), by rovněž představovalo zajištění spojení nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně s veřejnou cestou.

Ze všech shora uvedených důvodů proto odvolací soud dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně na zřízení práva nezbytné cesty, ať již ve formě chůze a jízdy osobním automobilem přes označené pozemky žalované nebo ve formě jízdy nákladním automobilem za účelem vývozu septiku rekreační chaty není jako celek důvodná. Vzhledem k tomu, že ve výroku I. rozhodl soud prvního stupně mezitímním rozsudkem, kdy konstatoval, že nárok žalobkyně na zřízení věcného břemene ve formě práva nezbytné cesty jízdy nákladním automobilem za účelem vývozu septiku je dán, a odvolací soud základ tohoto nároku neshledal a zároveň neshledal žalobu důvodnou ani ve zbývajících částech nároku, postupoval odvolací soud podle § 220 odst. 1 o.s.ř. a rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. a ve výroku II., který trpěl určitými formálními nedostatky, změnil tak, že žalobu v plném rozsahu zamítl. Tímto rozsudkem rozhodl odvolací soud již jako konečným rozsudkem o celé projednávané věci, neboť, jak soudní praxe dovodila, mezitímním rozsudkem pouze o základu nelze rozhodnout negativně a platí, že pokud soud dospěje k závěru, že základ nároku dán není, musí, a to i v odvolacím řízení, rozhodnout konečným rozsudkem ve věci tak, že žaloba se zamítá. Odvolací soud proto, jak shora uvedeno, postupoval podle ustanovení § 220 odst. 1 o.s.ř. a rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé změnil tak (výroky I. a II.), že žaloba se v plném rozsahu zamítá.

V souvislosti s konečným rozhodnutím ve věci pak odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. rozhodoval i o nákladech řízení mezi b) žalobkyní a žalovanou. Žalovaná byla v řízení vůči b) žalobkyni zcela úspěšná, náleží jí proto podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. plná náhrada nákladů řízení spočívající v nákladech právního zastoupení žalované advokátem. Za řízení před soudem prvního stupně náleží žalované náhrada za 15 úkonů právní služby a 15 režijních paušálů, které jsou účelně vynaloženými náklady, přičemž 11 úkonů právní služby bylo vykonáno advokátkou JUDr. Šedivcovou (převzetí právního zastoupení, vyjádření k žalobě ze dne 2.11.2012, vyjádření ze dne 10.5.2013 podané po doplnění žaloby, účast na místním šetření dne 30.8.2013, účast na jednání soudu prvního stupně ve dnech 6.3.2013, 24.4.2013, dne 2.12.2014, 29.1.2014, 17.3.2014, 28.4.2014 a 4.6.2014), k tomu náleží 12 režijních paušálů ke každému z úkonů právní služby a ze součtu 21% DPH. Dále jde o 4 úkony právní služby současného právního zástupce žalované, kterého si žalovaná zvolila po ukončení advokátní praxe JUDr. Šedivcovou (převzetí právního zastoupení, účast na jednání dne 13.5.2015 a 22.6.2015 a závěrečný návrh), čtyři režijní paušály (již bez DPH). Odměna za jeden úkon právní služby dle § 9 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 177/96 Sb. ve znění pozdějších předpisů činí 2.500,- Kč a dle § 13 odst. 3 náhrada hotových výdajů v paušální částce 300,- Kč za jeden úkon právní služby. Tedy náklady právního zastoupení žalované před soudem prvního stupně činí za 11 úkonů a 11 režijních paušálů včetně DPH částku 37.268,- Kč a za 4 úkony právní služby a 4 režijní paušály bez DPH částku 11.200,- Kč, tj. před soudem prvního stupně celkem 48.468,- Kč. Za řízení odvolací, v němž byla žalovaná rovněž co do věci samé vůči b) žalobkyni zcela úspěšná, náleží žalované odměna za tři úkony právní služby, tj. za podání odvolání, podání vyjádření k odvolání žalobců a účast u jednání odvolacího soudu, tj. 3x

2.500,- Kč a ke každému z těchto úkonů právní služby režijní paušál á 300,- Kč, tedy celkem za odvolací řízení činí náklady 8.400,- Kč plus 5.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek spojený s odvoláním, tj. 13.400,- Kč. Celkem náklady řízení před soudy obou stupňů, které je b) žalobkyně povinna žalované nahradit představují částku 61.868,- Kč. Lhůtu k jejich plnění odvolací soud určil b) žalobkyni zákonu třídní podle § 160 odst. 1 o.s.ř. a jejich splatnost k rukám zástupce žalované (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Konečně pak pokud jde o nákladové výroky mezi a) žalobcem a žalovanou, odvolací soud pokud jde o výrok IV., jímž soud prvního stupně a) žalobci určil s odkazem na ustanovení § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. povinnost k náhradě nákladů řízení žalované, shledal odvolání a) žalobce důvodným a výrok IV. rozsudku soudu prvního stupně změnil tak, že a) žalobce a žalovaná vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně nemají. V tomto směru při rozhodování o nákladech řízení vycházel odvolací soud z ustanovení § 150 o.s.ř., podle něhož jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Ty důvody zvláštního zřetele shledal odvolací soud v charakteru předmětného řízení a okolnostech zpětvzetí žaloby. V daném případě, jak již shora citováno, původně žalobu podali oba žalobci – a) žalobce a b) žalobkyně - kteří v době podání žaloby byli vlastníky rekreační chaty v režimu SJM. V průběhu řízení pak s ohledem na vypořádání zaniklého SJM, kdy výlučnou vlastníci podle rozhodnutí o schválení smíru uzavřeného mezi a) žalobcem a b) žalobkyní nabyla vlastnické právo k předmětné nemovité věci b) žalobkyně, reagoval a) žalobce na uvedený právní stav tak, že ve vztahu ke své osobě vzal žalobu zpět s ohledem na ztrátu aktivní legitimace. De facto však uvedený případ lze procesně podřadit pod ustanovení § 107a odst. 1 o.s.ř. (procesní nástupnictví na straně žalující), kdy b) žalobkyně by vstoupila do práv a) žalobce a v takovém případě by o nákladech řízení mezi vystupujícími a) žalobcem a žalovanou vůbec rozhodováno nebylo. To jsou důvody, které vedly odvolací soud při rozhodování o nákladech řízení mezi a) žalobcem a žalovanou k použití výjimečného ustanovení § 150 o.s.ř. a rozhodnutí, že a) žalobce a žalovaná vůči sobě nemají právo na náhradu nákladů řízení jak před soudem prvního stupně, tak před soudem odvolacím, neboť jak již shora podáno, s ohledem na výsledek řízení ve věci samé, kdy žalovaná ve věci samé byla úspěšná, se jí práva na náhradu nákladů řízení dostalo vůči ve věci neúspěšné b) žalobkyni.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Plzni dne 28.01.2016

Za správnost vyhotovení:
L. Velková

JUDr. Olga Klímová, v.r.
předsedkyně senátu